

Publicerad 2016-06-23 11:55 av Kozo

Där i drömmen var du blå...(Han är redan död, så tänkte jag)

Kostym (eller Suits you)

Han var klädd i begravningskostym, svart. Håret var grått, som kroppen. Stenmuren han satt på, mossan. Ögonen mörka av tid som kommit i fatt. Min tvekan, om förlåtelsen fanns. Ömkan för att det förlorade syntes, så väl. Trängde in sorgens valkar, över såren. Skammen. Alla såg. Visste, om.

(Alla har glömt, men inte jag)

Att jag aldrig räddade dig, för att jag inte kunde. Orden studsade i mitt huvud, men hatet var borta.

Omfamningen och hans viskning. Fågelbröstet, mot mitt, starka.

Var det också en lögn?

Du, var där, lyfte min kropp, dina långa armar, som en gunga. Jag gränslade den utan ansikte, blått.

– Vi släpper inte in någon som inte kan gå, sa servitrisen vid bardisken.

Han fick sitta kvar. Utan den där sista ölen.

Du stod bakom, allt. Den sovande rörde sig i sömnen, vände sitt ansikte emot mig.

Hennes trevande fingrar, letade sig in. Vi nådde aldrig fram.

– Men varför nu?

– Det smakar så gott.

Hon nickade, stolt i sin kostym, var hon Jag, framför spegeln, hittade hon äntligen ett hem. I sig. Blickens självförakt byttes ut. Kanske läker alla åren? Ihop.

Hon sträckte fram handen och hälsade, min hand luktade kön.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kozo med Poeter.se id #45643 innehar upphovsrätten